

Артем Чех

Моя територія «А»

*Часть сборника
Рожеві сиропи (збірник)*

Артем Чех
Моя територія «А»

«Фолио»

2012

Чех А.

Моя територія «А» / А. Чех — «Фолио», 2012

«В актовому залі Будинку вчителя пахло фанерою. Так пахнуть крісла з підйомними сидушками. По краях сцени темно-бордовими ганчірками звисали важкі запилюжені лаштунки, стеля та стіни були вкриті світло-сірими панелями з гіпсу та ракушняку. З невеликих динаміків лунав гурт «Привокзальна площа», посеред сцени лежала чимала алюмінієва стрем'янка. Зліва від сцени стояли дівчата у кількості чотирьох штук. Усі вони були якісь однакові. Типові стрижки каре, товстезний шар маминої пудри, дешеві лосини. Це був вівторок. Навіть зараз добре пам'ятаю, що це був вівторок...»

© Чех А., 2012

© Фолио, 2012

Артем Чех

Моя територія «А»

В актовому залі Будинку вчителя пахло фанерою. Так пахнуть крісла з підйомними сидушками. По краях сцени темно-бордовими ганчірками звисали важкі запилюжені лаштунки, стеля та стіни були вкриті світло-сірими панелями з гіпсу та ракушняку. З невеликих динаміків лунав гурт «Привокзальна площа», посеред сцени лежала чимала алюмінієва стрем'янка. Зліва від сцени стояли дівчата у кількості чотирьох штук. Усі вони були якісь однакові. Типові стрижки каре, товстезний шар маминої пудри, дешеві лосини. Дівчата перебирали листівки та плакати з автографами, несміливо шушукалися, хтось підспівував «Привокзальній площі». Ще-е, один раз! Ще, ще, ще хоч би ра-аз...

Це був вівторок. Навіть зараз добре пам'ятаю, що це був вівторок. Я зайшов до зали й несміливо огледів обстановку. Мені було дванадцять. Дівчата виглядали старшими за мене років на два-три. Відповідно, було їм по чотирнадцять-п'ятнадцять.

В актовому залі Будинку вчителя пахло фанерою. Так пахнуть крісла з підйомними сидушками. По краях сцени темно-бордовими ганчірками звисали важкі запилюжені лаштунки, стеля та стіни були вкриті світло-сірими панелями з гіпсу та ракушняку. З невеликих динаміків лунав гурт «Привокзальна площа», посеред сцени лежала чимала алюмінієва стрем'янка. Зліва від сцени стояли дівчата у кількості чотирьох штук. Усі вони були якісь однакові. Типові стрижки каре, товстезний шар маминої пудри, дешеві лосини. Дівчата перебирали листівки та плакати з автографами, несміливо шушукалися, хтось підспівував «Привокзальній площі». Ще-е, один раз! Ще, ще, ще хоч би ра-аз...

Це був вівторок. Навіть зараз добре пам'ятаю, що це був вівторок. Я зайшов до зали й несміливо огледів обстановку. Мені було дванадцять. Дівчата виглядали старшими за мене років на два-три. Відповідно, було їм по чотирнадцять-п'ятнадцять.

– Е-е-е, здрасьте, – тихенько мовив я. – Це тут?

– Що тут? – перепитала одна з напудрених.

– Фан-клуб, – пояснив я.

– А який фан-клуб тобі потрібен?

– А тут їх кілька? – не знати чого запитав я.

– Тобі що нада? – агресивно запитала мене інша, і я помітив, що вони, дівчата, таки відрізняються одна від одної. Варто лише придивитися. Агресивно виявилася доволі огрядна блудниця постпубертатного віку.

– Фан-клуб «Території-А», – несміливо сказав я і хотів був піти назад, тим більше все це я уявляв трохи інакше.

А уявляв я півтора-два десятки молодих людей. Кольорових, незалежних, модних. Вони всі обов'язково мали слухати «ВуЗВ» та «The Вйо», все мало бути розмальоване різнокольоровими фарбами, завішане плакатами з виконавцями, всі мали танцювати та радіти. Вирішив залишитися – можливо, я чогось не помічаю?

– А чому ви не радієте? – запитав я безглуздість і, усвідомивши сказане, відчув, як вуха мої наливаються червоною фарбою. Гарячою фарбою.

– Чому ми не радіємо? – перепитала висока Геля (я її охрестив чомусь Гелею). – Чому ми не радіємо! Га-га-га! – розсміялася вона, і її підхопили інші.

– Я хотів сказати, – сказав я, – к вам можна записатися?

– Можна, – ледь стримуючи посмішку, промовила третя дівчина з пересічною зовнішністю. Обличчя її косметика не вкривала, проте сама вона була вдягнена досить дивно. Принаймні туфлі точно належали її мамі. Або мамі її мамі. Лаковані лодочки на широких, трохи підігнутих підборах.

– Ти підходь, не бійся.

Чесно кажучи, я боявся. Вся ця атмосферка нагадувала мені релігійний гурток з головоючим педофілом. Принаймні, вона не відповідала моїм уявленням, тому я був трохи більше ніж розчарований. Тим не менш, я підійшов.

– Сідай, – сказала товстуха.

Сидушка неприємно рипнула, і я сів.

Четверта дівчина, обличчя якої було вкрите вуграми й фурункулами, що мали от-от вибухнути жовтуватою лавою, дістала звичайний учнівський зошит і приготувалася за мною записувати.

– Кого ти любиш? Тільки не кажи, що любиш маму, папу, – одразу попередила вона мене, немов я олігофрен якийсь.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.